Ч. 47. Неділя 29 лютого (13 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Важна зміна в угорскім парляменті. — Ческо-німецкі бучі. — З Балкану. — Росийско-японьска війна).

Вчерашнє засіданє австрийскої палати послів було повне бурливих сцен, сварки і лайки межи послами. Зараз на самім початку засіданя, коли ческі посли увійшли громадно до салї, повитали їх німецкі посли з лївиці грімким „Гайль!“ Коли опісля при відчитуваню наспівших до президиї справ прийшло до поіменного голосованя, зачалась знову сварка межи Чехами а Німцями. Герцоґ крикнув до Чехів: Мошенники, замкніть писки! В подібнім дусї полемізували з собою Іро і Странский. Іро кричав: То безвстидність, що той жид говорить! По таких і тим подібних перепалках поставлено ще цілий ряд обструкцийних внесень та зажадано поіменного голосованя і наконець засіданє закрито.

В угорскім парляменті настала несподівана зміна. По відкритю вчерашного засіданя приступлено до поіменного голованя над звістним внесенєм ґр. Тіши, а палата заявила ся 248 голосами против 107 за допущенєм того внесеня. Президент палати вносив, щоби внесенє ґр. Тіши поставити на порядок дневний найблизшого засіданя. Президент міністрів заявив, що бере назад всї предложеня правительства. Пос. Талї з партиї Кошута зачав тоді просити обструкцию, щоби она, зі взгляду на то, що правительство взяло назад всї внесеня, допустила до нарад над законом о континґентї рекрутів, бо в противнім случаю резервісти запасові будуть мусїли ще довше служити. Коли би обструкция допустила континґент рекрутів, то правительство відступило би від внесеня що до зміни реґуляміну.

Ґр. Тіша заявив тоді, що возьме назад своє внесенє на зміну реґуляміну, скоро всї партиї зложать обовязуючу заяву, що допустять предложенє о рекрутах в як найкоротшім часї. (В палатї роздались грімкі оплески і зробило ся велике заворушенє. Пос. Талї подав руку президентови міністрів). Президент палати перервав відтак засіданє. Коли опісля засіданє знов розпочало ся, заявили посли Уґрон, Зічі і Сент Іванїй іменем своїх партий, що не будуть вже ставити ухваленю предложеня о рекрутах дальших перешкід. В виду того заявив ґр. Тіша, що бере назад своє внесенє на зміну реґуляміну. Внаслідок того на порядку дневнім вчерашного засіданя стануло вже предложенє в справі континґенту рекрутів з тою поправкою, щоби бранка відбула ся вже 21 с. м.

Студентскі розрухи в Празї, до котрих вмішала ся й маса инших людий, довели до того, що в Празї і у Віднї замкнено університети. Ческі посли без ріжницї партий постановили видати відозву до ческих жителів, щоби старали ся удержати спокій і порядок, бо демонстрациї дають правительству і ворогам ческого народу добру нагоду звалювати всю вину на ческе населенє.

Вчера на Перекопах прийшло було знов до великих демонстраций, а коли поліция замкнула Перекопи, демонстранти перенесли ся на площу сьв. Вячеслава. Коли часть демонстрантів зачала кидати на поліцию камінєм, поліция зачала розганяти шаблями а коли так не могла дати собі ради, завізвано вечером войско до помочи. Один баталїон піонїрів, один баталїон пїхоти і пів шкадрони драґонів зробили порядок на Перекопах і площи сьв. Вячеслава. Обі площі замкнено. На площи сьв. Вячеслава кидано на войско вугле з вікон. Аж около 10 год. в ночи настав спокій.

Тепер вже й Італїянцї зачинають аґітувати на балканьскім півострові. Білградска часопись „Політика“ помістила відозву Річчіоті Ґарібальді'го до Славян балканьского півострова. Ґарібальді взиває їх, щоби спільними силами старали ся виступити енерґічно против

27)

Слїди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

— Давно — сказала Валлї задумчиво — що в такий спосіб пізнаю вас.

— Нема тут нічого так дивного, люба панно, коли часто заходите до того ліса. Я недалеко з відси мешкаю, в малім домку, до котрого приймив мене з милосердія пан Норберт Блек. Чув про мене від моєї тїтки Девсон, відвідав мене в Авонморе і предложив, аби я для поратованя здоровля приїхала сюди з дїтьми. Мій муж має малий склепик з музикаліями в Авонморе, але він не їде. Називаю ся Люсї Ґрін.

— Тїшить мене, що стрітила вас. Ми в Шпрінґфільдї вже не маємо нікого між службою, хто пригадував би собі мою бідну матір — сказала Валлї трохи холоднїйше як звичайно.

— Нема, бо сер Еверард вибираючи ся по похоронї за границю, відправив цїлу службу. Я дуже тїшу ся, що вас бачу. Як часто бажала я побачити вас хоч раз перед моєю смертию.

— Не говоріть о смерти. Менї здасть ся, що лїто принесе вам нові сили.

— Лїто не принесе менї нічого, люба панночко. Дуже сумнїваю ся, чи дожию до лїта, бо що его пережию, о тім знаю. Так, я горячо бажала бачити вас, з цїлого серця бажала я того, бо я дуже любила вашу добру матір.

— А чомуж ви не лишили ся при менї, коли она умерла? Як би я була рішила, коли би був коло мене хтось такий, що єї знав, хтось, що міг би був менї розповідати про неї.

— Сер Еверард всїх нас відправив, відїзджаючи — відповіла Люсї. — Не кажу того, аби жалувати ся на него; він був добрий пан і добре поводив ся зі мною; хочу лиш, аби ви знали, що я не з власної волї відійшла від вас. Я була би вам так вірною, як була вашій мамі.

— Оповідайте менї про неї — просила Валлї, забувши на попередну здержливість.

— Она була найкрасшою женщиною, яку я коли бачила, найкрасшою і наймилїйшою. Єї вдача була так само хороша як і єї лице.

— А була щаслива, цїлком щаслива? — питала Валлї.

— Люба панночко, чи знали ви кого в своїм житю, що був би цїлком щасливий? Она мала неодно, що осолоджує житє, мужа, що горячо єї любив, гроші, приятелів, молодість, красу.

— Але чей знаєте, чи то всьо робило єї щасливою. Чи дуже любила мого вітця?

— Она глядїла на него з почестию і поважанєм — сказала Люсї заклопотана і несьміло.

— Але не любила его; то не був муж, якого она вибрала. Я чула о тім раз від одної панї, моєї знакомої і то мене дуже заболїло. Моя мати мусїла перед весїлєм когось иншого любити; правда?

— Не хочу і не буду говорити о минувшости, панно Андінїян. Ваша мати звірилась менї. Она уважала мене майже приятелькою. А що я від неї довідала ся, то для мене сьвяте.

— Розумію вас. Я не повинна була вас о нічого питати — сказала Валлї живо.

Отже панї Еспінель сказала правду, коли доказувала, що сер Еверард не був вибраним мужем своєї жени. Хто инший здобув єї серце. Хтось, кого не хотїла родина.

Нараз спитала єї несподївано давна служниця:

— Чи то правда, панночко, що ви віддаєте ся за пана Блека?

— Наші заручини вже зірвані.

— То тїшить мене!

— О! — замітила Валлї трохи гордо. — Що-ж ви маєте пану Блекови закинути, коли вільно спитати?

— Нічого. То мій добродій; я завдячую єму, що проведу послїдних тих кілька тижднів мого житя в тій хорошій, сїльскій околици, що маю для своєї розпорядимости служницю, мешкаю в хорошім домку і не потребую нічим журити ся. Але я не вірю, аби ваше подружє з ним могло бути щасливим.

— То само говорить і мій отець — сказала Валлї зітхаючи.

— Ходи, Валлї — покликала єї леді Франціска, вертаючи з лїса з повним кошиком цьвітів. — Маємо вже досить цьвітів; час вертати до дому.

змагань ґерманізму, котрий тепер в виду російско-японьскої війни має вільні руки до переведеня своїх експанзивних цілий. Наконець взиває всїх Славян балканьских, щоби численно явили ся на конґресї у Венециї, на котрім будуть вести ся наради над обороною перед ґерманьскою небезпечностию. Згаданий Річчіоті Ґарібальді єсть проводирем союза „Італія ірріндента."

Вісти з далекого Всходу потверджують тепер, що Японцї знову бомбардували Порт Артур, хоч російске жерело, сам намістник Алексієв, не каже, що дальше стало ся, а констатує лиш, що 14 японьских кораблів взяло ся бомбардувати як сам порт, так і форти над ним. О тім, мов би Японцї станули вже на цїлеччинї коло Такушану і нїби були вже недалеко від Нючванґа та машерували на Мукден, нема доси нїякого потвердженя.

О бомбардованю Владивостока доносить тепер урядово японьский адмірал Камімура. З его донесеня виходить, що японьска фльота шукає за російскою владивостоцкою ескадрою, але доси не могла єї відшукати і не знати, де она подїла ся. Камімура каже, що у владивостоцкім порті єї нема; він розвідував за нею також в заливі Америка і в заливі Поссієта, але нїгде єї не знайшов. Для дальшого ходу війни була би дуже важна річ, як би Росиї удало ся удержати на мори кільканайцять своїх кораблів і се по всій імовірности єсть в плянї; нинї не мусить російска фльота без конечної потреби виставляти ся на небезпечність, бо пізнїйше могла би она станути дуже в пригоді.

Новинки.

Львів дня 12-го марта 1904.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав позаслужбовому старшому учителеви в Королївцї, Ів. Жовнїрови, срібний хрест заслуги з короною.

— **З Борислава** доносять до тутешних часописий, що передвчера вибух там грізний пожар нафтових закопів при улици Паньскій. Погоріли між иншими закопи Фрайнда.

— **Пожари театрів.** З Нового Йорку доносять, що в послїдних днях погоріли там два театри: Lyceum і Auditorium. Огонь був підложений.

— **Нову міску торговицю** рішив устроїти львівский магістрат на Гаврилівцї коло міскої різницї. З весною буде там перенесений торг на збіже і сїно з площі Сольских, котра буде розпарцельована. О купно земи на площі Сольских зголошує ся вже тепер богато капіталїстів, котрі в сїм роцї наміряють приступити до будови домів.

— **Безплатна наука плаваня.** Маґістрат міста Львова розписав конкурс на 10 безплатних місць в войсковій школї плаваня у Львові. Наука буде тревати від 15 мая до 30 вересня с. р. О надане тих місць можуть убігати ся дїти горожан і припалежних до громади міста Львова. Поданя треба вносити до маґістрату найдальше до 15 цьвітня.

— **Про страшну родинну драму** доносять з Берлина. Властитель картоґрафічного заведеня, Везеке, бувший офіцир пруської армії, чоловік дуже спосібний, але легкодушний, отруїв дня 7 с. м. себе, жінку, 19 лїтну дочку і двох синів 16 і 12-лїтного, учеників кадетскої школи. Причиною того страшного учинку були великі довги, в які Безеке попав в наслїдок житя над стан, хоч его картоґрафічне заведене розвивало ся знаменито і давало великі доходи. Як здаєть ся, Безеке, его жена і дочка отруїли ся добровільно, синів отроєно підступом.

— **Вибух динамітних патронів.** При будові зелїзничого тунелю коло Радмансдорф — як доносять з Люблянї — вибухло оногди 13 динамітних набоїв в руках дозорця робітників, Мацоріого. Тїло его рознесло на кусники. Найдено лиш дві части ніг і часть руки.

— **Живцем згоріли.** В місцевости відпустовій Мария-Радна коло Араду на Угорщинї умістило ся задля недостачи місця 150 богомольцїв на нічліг в стодолї. З незвістної причини вибух в стодолї пожар, котрий обняв в однїй хвили цїлу стодолу. Позаяк двері були замкнені, мусїли їх богомольцї виважити силою. Три особи згоріли, а 7 утратило жите в глотї, яка настала при виходї.

— **Смертельна пригода.** Оногди в полудне в войскових стайнях при улици Ґродскій в Кракові ударив норовистий кінь так сильно в голову вояка від трену Едварда Крайцера, що той в наслїдок ран до кількох хвиль помер.

— **Воскресла.** В італїяньскім місточку Аверза, що лежить коло Неаполю, стала ся ось така подія. Старенька інокиня монастиря сьв. Анни, Джузеппа Христина померла. Єї убрали і поставили в отвертій домовинї серед цьвітів і палаючих лїхтарів. В середу стали кругом смертної постелї прочі монахинї і сьвященики, щоби співати похоронні богослуженя. Та серед того мнима умерла стала позїхати, а відтак підняла ся й сїла. Налякані монахинї розбігли ся по місті, розповідаючи новину про чудесне воскресене сестри Джузеппи. Та „воскресша" вже довго не жила; за 2 години, пробудивши ся із летарґу, таки дїйстно померла.

— **Лїнч.** З Нового Йорку доносять: В Шпрінґфільд, в краю Огайо, населене злїнчувало мурина, котрий застрілив білу женщину. В дальшім ходї сеї події около два тисячі білих напало оногди на мурилньску оселю і підпалило єї. Згоріло кільканайцять будинків, разом з людьми, але числа жертв не знати. Допевра військо завело між розяреним населенєм спокій.

— **Продаж Залїщик.** В краєвім судї у Львові відбула ся перед кількома днями лїцитацийна розправа залїщицких дібр, які лишились по смерти бар. Северина Бруницкого. Принято оферту на три мілїони корон, котру внесла баронова Генрика з Бруницких Ватманова з Руди. Деякі вірителї запротестували против низького оцїненя майна, особливо посесор залїщицких дібр Кац доказував, що майно переходить вартість трех мілїонів корон, покликуючись на висші оферти, які одержував сам Северин Бруницкий. Так пр. ґр. Мірова оферувала свого часу за ті добра суму 3,600.000 К. Внесене, щоби продаж майна відбула ся в дорозі примусової продажи, упало.

— **Руский театр** дає в Дрогобичи отсї послїдні представленя: Недїля, дня 13. с. м. передпослїдне представлене „Сорочиньский ярмарок", оперета в 4 д. за Гоголем М. Старицкого; — понедїлок, дня 14. с. м., прощальне представлене, „Невольник", образ на історичнім тлї в 5 д. М. Кропивницкого. — З Дрогобича переїде театр ві второк до Самбора і на

V.

Гальдімонд.

Франціска прийшла до пересьвідченя, що Валлї повинна бути безнастанно занята. Всї розривки добрі, коли лиш будуть відривати єї від сумних роздумовань. На другий день по проїздцї до лїса заявила Франціска, що має в Гайклерк кілька конечних орудок до полагодженя і попросила Валлю, аби поїхала з нею зараз по снїданю до міста. Їзда і ходжене по склепах забрали цїле пополудне. Їдучи назад, Франціска не залишила поступити до Блекмарден, аби поглянути, чи добрий шейк здоровий і чи пристане на то, щоби дочка продовжила свій побут в Шпрінґфільд о вісїм або чотирнайцять днів. Они вернули до дому аж на чай. Сер Еверард кождого дня пересиджував той час в їх товаристві.

Але відносини межи вітцем а дочкою тепер дуже значно змінили ся. Валлї не нахиляла ся вже так ніжно як давнїйше через поруче фотелю вітця, коли єму послугувала, не сїдала вже коло его ніг, не клала своєї білявої голови єму на колїна. Приносила єму его чай і послугувала поважно; давнїйші пестощі відпали і сер Еверард чув, що він і дочка від їх повороту до Шпрінґфільду стояли так далеко від себе, як нїколи перед тим. Сидячи в своїм кутї коло печи, брала участь вічливо в кождій розмові, яку вели з собою отець і леді Франціска. Мимо того видавало ся, немов би єї гадки були від них далеко. Франціска замітила, що Валлї лиш в присутности вітця була така вдержлива, а в чотири очи з нею була о много говірливійша і розмовнїйша.

— А она була перше так привязана до вітця — гадала Франціска. — Норберт нераз жалував ся, що займає по вітци друге місце. Але она мусить певно чути жаль до сер Еверарда за розвязане заручин. Кождій дівчинї було би тяжко таку річ простити, а тї „тихі води" бувають глубокі. Я рада би дуже, аби она полюбила Бевілля і зробила конець тій прикрій справі. Впрочім льорд Бевіль заохочений натяками Франціски приїздив часто до Шпрінґфільду, доки она там була. Валлї приймала его все дуже вічливо як брата приятельки, але й найлегковірнїйший чоловік не міг би був судити з того, що она єму особливо прихильна. Для неї був він лиш братом Фаннї.

— Она нїколи не вийде за мене — сказав одного дня Бевіль з усьміхом і зітхнув.

Франціска була майже пять тиждні в Шпрінґфільдї, обізнала ся з тамошним житєм, полюбила щиро Валлю, котра знов з своєї сторони чим раз більше до неї привязувала ся. Треба було справдї по найбільшій части їй завдячувати, що Валлї досить вчасно переболїла розлуку з Норбертом; але біль лишив ся. Він полишив на молодім лици дівчини слїд, що дав єї дитиначій красотї новий вид. Гальдімонд, новий пастор в Остордж, котрий перебував в тім місци від великодних сьвят, говорив все, кілько разів побачив бліде, задумане лице молодої дівчини, що оно нагадує єму лице мученицї. Він уявляє собі, що так мусїли виглядати лиця мучеників в часї гоненя християн в окровавлених римских амфітеатрах.

Сам пастор, мужчина трийцятькількалїтний, високого росту, з блїдим, строгим лицем і палкими сірими очима, був — як то справедливо замітив его попередник Марк — незвичайною появою. Коли він по кількалїтнім побутї в однїй з найнебезпечнїйших дїльниць Льондона, замешкалій неспокійною голотою, прибув до того тихого сїльця і перший раз промовив з проповідницї до своїх прихожан, полонив всїх своєю красномовностию і силою бесїди — прості сїльскі жінки і поважних, розумних мужчин.

— Той Гальдімонд дуже розумний чоловік. Постарай ся, аби він жив в товаристві з вітцем. Старай ся взагалї вирвати сер Еверарда з тої безнастанної самоти, аби він справдї не занедужав. Він такий даровитий чоловік — то гріх і встид, що такий чоловік веде житє як пустинник —

Тими словами попращала Франціска Валлю по пятьтиждневім побутї в Шпрінґфільдї, коли вибирала ся назад до свого дому в Блекмарден.

Між тим розкішний май наближав ся вже майже до кінця. Поля, луки, долини, сади і огороди — всьо покрило ся буйними, яркими цьвітами, воздух був переповнений пахощами і веселим щебетанєм птиць. Весна стояла в цїлій своїй красотї.

Норберт Блек приходив поволи до здоровля на тїлї і души. Ішло якось тяжко, щось его гнобило. Лиш против волї вертав до житя, як той, що чує, що смерть увільнює чоловіка від всїх невзгодин житя. Але молодість і природа були сильнїйші як воля недужого. Хоробливі гадки поволи щезали; сплачий обудив ся і поглянув в лице дїйстности.

Природний сон скріпив ослаблене тїло, довгий спокій втихомирив нерви. Заки опав цьвіт з тернини, подужав Норберт на стілько, що міг займати ся вже працею.

В часї довгої недуги і опісля всї обовязки доглядачки, служницї і товаришки перейшли на тїтку Дору і Лїсю Гардман — а властиво більша часть на Лїсю, бо тїтка Дора зі страху о жите і здоровле Норберта сама занедужала і потребувала опіки. Але Лїся не знала, що то утома. Цїлими годинами читала Норбертови всїлякі книжки, хоч би они були не знати як сухі і тяжкі. Писала, що він їй проказував і живо цїкавила ся тим, що й его занимало. Роз-

початок заповідає отсї представленя: Четвер, дня 17. с. м. „Свати Мусія“, оперета в 3 д. М. Кропивницкого; — субота, 19. с. м. „Дон Цезар“, оперета в 3 д. Делінґера; — недїля, 20. с. м. „В народі“, драма в 5 д. Стешенка.

— **Видїл філії „Просьвіти“ в Стрию** подає до відомости, що дальші суботнїшні відчити відбудуть ся в слїдуючім порядку: дня 12 марта с. р. читати буде проф. др. Студиньский на тему: „Мазепа в історії і в літературі“, — дня 19 марта др. Франко „Огляд української літератури від найдавнїйших часів“, — дня 26 марта проф. др. Колесса „Погляд на історию рускої мови“. Видїл філії має надію, що ті дальші відчити згромадять не менше число участників, як згромадив був перший відчит.

— **Молочарскі виклади в Стрийщинї.** Видїл товариства філії „Просьвіти“ в Стрию устроює в цїли обзнакомленя населеня стрийского повіта з молочарским промислом, виклади інформацийні о молочарстві, котрі держати буде учитель молочарства п. Александер Гарасевич: В дни 13 марта с. р. в Синевідску нижнім, 15 с. м. в Лисятичах, 16 с. м. в Комарові, 18 с. м. в Дашаві, 19 с. м. в Дїдушицях великих, 20 с. м. в Жулинї. Кождого дня о годинї 2 ій пополудни в льокали місцевих читалень. Видїл філії „Просьвіти“ в Стрию взиває всїх мешканців дотичних громад до як найчисленнїйшої участи в тих викладах.

— **Померли**: В послїдних днях в Теребовли др. Александер Ястшембский, тамошний лїкар повітовий; — о. Ігнатий Ринявець, сьвященик-ювилят, парох в Явірках, мушиньского деканата, перемиської єпархії, дня 11 марта с. р., в 86-ім роцї житя і 59-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Достава механїчних уряджень для водних стаций на шляху Самбір-галицко-угорска граница. Після оповіщеня заміщеного в „Gazet-ї Lwowsk-ій“, розписує оферти на доставу і уставленє механїчних уряджень для шести водних стаций на будуючім ся шляху Самбір-галицко-угорска граница. Оферти принимає ся найдальше до 14 марта 1904 до 12 години в полудне в ц. к. Дирекциї будови зелїзниць у Відни (VI. Gumpendorferstrasse 10). Услівя і пляни можна переглянути в згаданїй ц. к. Дирекциї будови, або в ц. к. Управі будови у Львові. — Друки і пляни можна набути в Дирекциї будови у Відни.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в місяцях січни і лютім с. р. 14.003 важних поліс на суму 16,123.248 кор. обезпеченої вартости з премією 138.856 кор. 27 сот; попередного року за той сам час було 11.616 важних поліс на суму 13,861.990 кор. з премією 114.872 кор. 45 сот., отже сего року о 2.387 поліс і 23.983 кор. 82 сот. премії більше.

Шкід в січни і лютім було 109 случаїв, з котрих 106 вже виплачено, а виплату 3 відшкодовань (в сумі 1.152 кор.) на разі з причин правних вздержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить загально 54.332 кор. 96 с., з того по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 26.509 кор. 67 сот.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 11 марта: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·— до 9·25; жито 6·75 до 7·—; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 11·—; вика 5·30 до 5·75; боби 5·75 до 6 —; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·40 до 6·75; хміль за 56 кільо 220·— до 250·—; конюшина червона 62·— до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 60·— до 80·—; тимотка 22·— до 26·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 марта. Вчера прийшло до великої бійки перед унїверситетом межи нїмецкими а славяньскими студентами. Підчас штурму до рампи завалила ся камінна балюстрада довготи 8 метрів і около 40 до 50 студентів злетїло на улицю, але потовкли ся лиш незначно.

Відень 12 марта. Секретар угорского мінїстерства a latere ґр. Наполеон Чакі стрілив вчера на улици два рази з револьвера до жінки аґента торговельного Брабанеца і зранив єї тяжко. Чакі заявив, що не знав зовсїм Брабанецової, але щось єго перло стріляти до кого небудь.

Будапешт 12 марта. З нагоди закінченя обструкциї одержує президент палати Перчель численні ґратуляциї, межи иншими 400 Мадярів з Відня обіцяло ся уфондувати на памятку монументальну керницю.

Петербург 12 марта. Алексіїв телеґрафує з Мукдена 11 марта: Комендант фльоти адмірал Макаров доносить з Порт-Артура 10 марта: Шість російских торпедовців, з того 4 під командою капітана Матусевича, котрі 10 марта виплили на широке море, стрітили ся з японьскою фльотилею торпедовців, за котрою плили кружляки. Прийшло до завзятої борби, підчас котрої наш торпедовець „Властний“, кидаючи торпеди, знищив один торпедовець неприятеля. Підчас повороту наш торпедовець „Стереґущий“ під командою поручника Серґієва, ушкоджений сильно і стративши машини, зачав потапати. Прочі пять торпедовців о 5 год. рано вернули до порту. Позаяк положенє торпедовця „Стереґущий“ було кригичне, длятого велів я вивісити свою флягу на „Новику“ і поспішив єму на поміч. Пять неприятельских торпедовців відтяло наш торпедовець і не удало ся нам єго виратувати. „Стереґучий“ потонув. Часть єго залоги дістала ся до японьскої неволї, а прочі потопили ся. На наших кораблях підчас атаку неприятеля поранені один офіцир легко, а три тяжко, іменно капітан Матусевич, прапорщик Александров, інжинер машини Дзвінов і прапорщик Заєв. Сей послїдний ранений тяжко в голову і стратив праве око, крім того убиті 2 вояки і 18 ранених. О 9 годинї ескадра японьска зложена з 14 кораблів зачала бомбардувати Порт Артур. Бомбардоване відбувало ся з далекої віддалі на 10—12 кільометрів. Японцї стріляли з пушок $30^1/_2$ центиметрових. Наші шкоди незначні. Наші батериї змушували неприятеля кілька разів до застановленя стріляня. Має бути ушкоджений японьский панцирник „Такасаґо,“ але того не можна було провірити.

Іркутск 12 марта. На лїнії Анчінск-Іркутск вискочив поїзд з шин; 1 особа згинула, 8 ранених.

Токіо 12 марта. Росияни вернули з Ченґчу до Віджу і стали сипати там шанцї, котрі мають бути сполучені з фортифікациями, які вже Росияни поробили над рікою Ялю.

мавляла з ним о всїм, о чім він хотїв і старала ся порозуміти всякі хоч би й найтяжші питаня. Єї товариство при таких обставинах приносило єму правдиву і велику полекшу. Відтак була чесна і вірна; хоч не говорила з ним нїколи про Валлю, то відповідала на кожде єго питанє дотикаюче єго давної судженої щиро і правдиво.

Від того дня, коли смерть видавала ся так близькою, а подужанє майже неімовірним, не висловив Норберт ни разу бажаня, аби побачити Валлю, але кілька разів о неї питав.

— Сер Еверард і дочка суть ще в Осторджі? — сказав одного рана, коли Лїся відложила на бік книжку, яку саме читала, аби подати єму філїжанку росолу.

— Так, они ще тут.

— Бачиш єї коли?

— Вчера бачила я єї, як ішла з вечірнї. Новий пастор завів таку вечерню о пів до пятої. Він хотїв, здасть ся менї, установити — відправу на пяту годину, але єму сказано, що тут у нас о тій годинї пють чай і тому настало би невдоволенє між панями, котрі майже самі ходять о тій порі до церкви в буднї дни.

— Розумію. Тепер ідуть насамперед молити ся, а відтак пити чай і обмовляти людий. Як Валлї виглядала?

— Блїда і поважна; виглядає старше, як давнїйше і вже не весела.

— Чи зробила на тобі враженє, немов би чула ся нещасливою?

— Так. Кажу тобі чисту правду. Я пересьвідчена, що она нещаслива.

— Бідна дитина; менї єї так жаль. Кожде в нас мусить досить витерпіти. Але що мусить бути, то мусить бути.

Норберт сказав своїй тїтцї одного дня, коли були самі, що єго заручини з Валлею на жаданє сер Еверарда зірвані.

— Той чоловік хиба збожеволів! — скрикнула тїтка Дора з гнївом.

— Ви, що так давно єго знаєте, ще з часів мого вітця, не можете зрозуміти, длячого він то зробив? — спитав Норберт, вдивляючи ся в лице тїтки.

Она хвилю мовчала засумована.

— Яку би він міг мати причину — причину з так давних часів, котрої би в часї, коли відбули ся заручини, не було?

— Може бути, що він супротив дочки був слабий і подав ся, а відтак, коли в нїм нагле відозвала ся совість, заборонив наше весїлє.

— Совість?

— Так, тїтко Доро, совість! Чиж могло бути що иншого, як не докори совісти, котрі єго примусили зломити серце менї і своїй дочцї? На всякий спосіб я вдячний єму за те, що почин вийшов від него. Коли-б він був не розірвав тої звязи, то був би мусїв я то зробити. Я був би не міг остати слїпим на обставину, яка менї на кождім кроцї кидала ся в очи. Скорше чи пізнїйше докори совісти були би побороли мою любов і я був би з власної волї розлучив ся з Валлею. Я повинен єї батькови подякувати, що він увільнив мене від того. То одинокий честний поступок в єго житю.

— Не розумію тебе, Норберте — сказала тїтка Дора змішана.

— А однако так, тїтко. Ваше блїде лице і непевний погляд кажуть менї, що ви мене розумієте. Веде вас промінь сьвітла в минувшости. Ви знаєте богато, о чім я не знаю. Ви мусите знати, ви — знаєте, що сер Еверард Андійян убив мого вітця.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).